

Sygn. akt V CZ 47/18

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący)

SSN Anna Owczarek (sprawozdawca)

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa J.K.
przeciwko [...] Bank S.A. w W.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 27 lipca 2018 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w B.
z dnia 31 sierpnia 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /17,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2017 r., Sąd Okręgowy w B. odrzucił skargę kasacyjną powoda J.K. od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 11 kwietnia 2017 r. jako niedopuszczalną z uwagi na niższą od ustawowo wymaganej wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 k.p.c.).

Powód zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego w całości, zarzucając naruszenie art. 19 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że wartością przedmiotu zaskarżenia powinna być kwota 4 660 zł, podczas gdy sprawa dotyczyła pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego opiewającego na kwotę 61 234,27 zł, art. 398⁶ § 2 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że istnieją przesłanki do przyjęcia, że złożona skarga kasacyjna jest niedopuszczalna.

Sąd Najwyższy zważył:

Ograniczenia dopuszczalności skargi kasacyjnej dokonywane są ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (*ratio valoris*) bądź rodzaj sprawy (*ratio materiae*). Z tych względów wymogiem formalnym skargi kasacyjnej jest wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Prawidłowość wypełnienia tego obowiązku podlega kontroli sądu drugiej instancji i Sądu Najwyższego, które mogą weryfikować zarówno ustalenie czy sprawa ma charakter majątkowy, czy skarga wniesiona została w sprawie o prawa majątkowe jak i prawidłowość wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia na podstawie akt sprawy, z pominięciem zasad określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2001 r., IV CZ 20/01, nie publ., z dnia 21 listopada 2001 r., I CZ 152/01, nie publ., z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNC 2004, Nr 1, poz. 11). Sprawdzenie takie jest niezbędne w szczególności wówczas, gdy z okoliczności sprawy wynika, że skarżący w celu obejścia przepisów procesowych instrumentalnie zmierza obejścia przepisów wyznaczających dopuszczalność skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2006 r., III CZ 89/06, nie publ.). Zasadą jest, że wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną nie może przewyższać

wartości przedmiotu sporu, ani wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu apelacyjnym, a wyjątki od niej dotyczą rozszerzenia powództwa oraz zasądzenia ponad żądanie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2002 r., II UZ 11/02, OSNP-wkł. 2002, nr 17, poz. 7).

Zarzuty zażalenia są bezzasadne. Żądanie pozwu dotyczyło pozbawienia tytułu wykonawczego, opiewającego na kwotę 61 234,27 zł z dalszymi odsetkami ustawowymi, wykonalności ale w części dotyczącej kwoty 4 659,14 zł. Z tych względów powód oznaczył w pozwie wartość przedmiotu sporu kwotą 4 660 zł. Powództwo nie uległo rozszerzeniu, wskazana kwota nie była badana przez Sąd rozpoznający sprawę. Ta sama kwota została wskazana przez powoda również w apelacji jako wartość przedmiotu zaskarżenia. W skardze kasacyjnej powód określił wartość przedmiotu zaskarżenia na 61 234,27 zł, nie uzasadniając przyczyny zmiany. Zauważyć należy, że obowiązek wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym powinien być rozumiany jako zobowiązanie do jej kwotowego określenia oraz wykazania podstaw, na których opiera się wyliczenie, tj. poprzez przedstawienie stosownych działań arytmetycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2011 r., II UZ 35/10, nie publ.) Wykonując ten obowiązek jedynie częściowo - poprzez określenie nowej wartości przedmiotu zaskarżenia bez wyjaśnienia - skarżący uniemożliwił sprawdzenie przyczyn zmiany. Odwołanie się w zażaleniu do ogólnej sumy wierzytelności objętej tytułem wykonawczym, z uwagi na zakres żądania pozwu, nie mogło być skuteczną podstawą zaskarżenia.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie jako bezzasadne.

jw

ał